

Sygn. akt IV KK 401/22

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **Ł. B.**

skazanego za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 października 2022 r.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 25 maja 2022 r., sygn. akt II Ka 89/22, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ostrowi Mazowieckiej z dnia 27 stycznia 2022 r., sygn. akt II K 380/21, na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Zawarty w kasacji wniosek obrońcy skazanego Ł. B. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wstrzymanie, na podstawie art. 532 § 1 k.p.k., wykonania zaskarżonego wyroku jest odstępstwem od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (art. 9 k.k.w.). Zastosowanie wspomnianej instytucji może zatem nastąpić tylko wyjątkowo. Kontrola kasacyjna dotyczy bowiem prawomocnego wyroku sądu odwoławczego, a więc wyroku objętego domniemaniem prawidłowości ustaleń i trafności rozstrzygnięć w nim zawartych.

Szczególne uprawnienie Sądu kasacyjnego wynikające z art. 532 k.p.k. wymaga potwierdzenia, że w sprawie zaistniały szczególne, nadzwyczajne względy nakazujące pozbawienie w tym trybie prawomocnego wyroku atrybutu

wykonalności. Powodem ku temu może być zasadność argumentacji przedstawionej na poparcie zarzutów kasacji, stwarzająca wysokie prawdopodobieństwo wydania orzeczenia kasatoryjnego. Okoliczność ta musi być jednak dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”, skoro procedowanie w oparciu o art. 532 k.p.k. następuje przed merytorycznym rozpoznaniem kasacji. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku nie uzasadnia odstąpienia od wspomnianej na wstępie zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń.

Nie przesądzając oczywiście ostatecznego efektu wniesienia kasacji, który to nadzwyczajny środek zaskarżenia będzie stanowił przedmiot rozpoznania na rozprawie, Sąd Najwyższy – badając złożony w imieniu skazanego wniosek – nie stwierdził żadnych doniosłych okoliczności, które mogłyby spowodować nieodwracalność skutków kary w razie jej wykonania, a przez to przemawiać za zastosowaniem instytucji, o której mowa w art. 532 § 1 k.p.k.

Uzasadniając przedmiotowy wniosek obrona podniosła, że skazany jest głównym żywicielem rodziny. Zamieszkuje on wraz z obecną partnerką I. W. oraz dwójką jej dzieci. Partnerka skazanego aktualnie nie uzyskuje żadnych dochodów i czeka na zatrudnienie. W związku z powyższym do momentu zatrudnienia partnerki Ł. B., skazany pozostaje jedyną osobą, która może zapewnić utrzymanie jej oraz dwójce dzieci. Wskazać należy, iż Ł. B. aktualnie prowadzi własną działalność gospodarczą w ramach której remontuje mieszkania. Tym samym w chwili obecnej rodzina skazanego nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować bez uzyskiwania przez skazanego niezbędnych do codziennego funkcjonowania dochodów.

Rzecz jednak w tym, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że niepozyskiwanie dochodów w okresie osadzenia w zakładzie karnym jest naturalną, zawinioną konsekwencją popełnienia przez skazanego przypisanych mu przestępstw. Sytuacja rodzinna skazanego może stać się podstawą wyłącznie do zastosowania instytucji prawa karnego wykonawczego (art. 151 § 1 k.k.w. lub art. 153 § 2 k.k.w.), czego nie należy utożsamiać z instytucją wstrzymania wykonania orzeczenia o jakiej mowa w art. 532 § 1 k.p.k. (zob. m.in.

postanowienia SN: z 29.07.2021 r., II KK 264/21; z 4.01.2022 r., IV KK 585/21; z 16.04.2021 r., V KK 59/21).

Treść podniesionych pod adresem Sądu odwoławczego zarzutów nie prowadzi do niezbitego przekonania o zasadności nadzwyczajnego środka zaskarżenia. Również materiały postępowania instancyjnego zestawione z ich oceną wyrażoną przez orzekające w sprawie Sądy nie pozwalają – przynajmniej na aktualnym etapie procedowania – na wnioskowanie o nietrafności prawomocnego wyroku korzystającego przecież z domniemania jego zgodności z prawem. Także prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację postulował jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy uznał, że nie zachodzą dostateczne podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[as]